

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4365/2019
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Николић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војно грађевински центар Београд, коју заступа Војно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1379/2018 од 20.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1379/2018 од 20.09.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1379/2018 од 20.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 3349/16 од 13.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужилца путем одржаја стакла својину на двособном стану бр. ..., површине 59 м2 на другом спрату зграде бр. ... у улици ... у ..., саграђеној на кат.парц. ... КО ..., уписаној у ЛН бр. ... КО ..., што би тужена била дужна да призна и трпи да тужилца своје право упише у јавне књиге. Ставом другим изреке обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1379/2018 од 20.09.2018. године ставом првим изреке одбијена је, као неоснована, жалба тужилце и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужилце за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о основама својинско-правних односа, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за утврђење права својине одржајем на стану који је у власништву Републике Србије, а на којем је у јавним књигама као корисник уписана Војнограђевинска дирекција Београд. Ово због тога што је тужилца преко 20 година у државини спорног стана, али нема статус савесног држаоца, јер је све време знала да је спорна непокретност у својини другог лица, у којем она није ни носилац права коришћења. Правноснажну пресуду Апелационог суда у Београду Гж 4080/10 од 31.10.2011. године, којом је одбијен захтев за утврђење да тужилца, као преостали члан породичног домаћинства своје баке, ранијег носиоца станарског права, има право да настави са коришћењем спорног стана, тужилца је примила 05.01.2012. године, када је коначно стекла сазнање да без правног основа користи спорни стан, од ког момента се сматра несавесним држаоцем наведене непокретности. На конкретну ситуацију се не може применити рок за стицање права својине од 10 година, јер услов за стицање права својине по основу одржаја није само дужина трајања државине на непокретности, већ и савесност и законитост државине. Подношењем тужбе за иселење тужиле из спорног стана 26.07.2002. године у предмету Четвртог општинског суда у Београду П 3783/16 (који је у прекиду) дошло је до прекида рока предвиђеног за стицање својине на стану у државној својини одржајем, а од 04.07.1996. године (када је ступио на снагу Закон о изменама и допунама Закона о основама својинско-правних односа) до 26.07.2002. године, није протекао законом прописани рок од 20 година за стицање права својине путем одржаја на спорном стану.

У таквом случају нижестепени судови су, према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донели одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

О основаности тужбеног захтева за утврђење права својине одржајем на спорном стану се не може одлучивати применом члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, којим је предвиђено право на поштовање приватног и породичног живота, али се питање права на дом може поставити у поступку за иселење тужиле из спорног стана, који се води пред Четвртим општинским судом у Београду у предмету П 3783/16, који је у прекиду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.08.2016. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 1.500.000,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 123,2419 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 12.171,19 евра. Првостепена пресуда којом је одлучено о тужбеном захтеву донета је 13.10.2017. године, а другостепена пресуда донета је 20.09.2018. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бождар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић